

[Socialministeren]

det nævnes, at arbejdsgivernes betaling af sygedagpenge i 13 uger må anses for at rumme et større incitament til forbedringer for at reducere sygdomsfrekvensen. Arbejdsmiljøets betydning kan ikke overvurderes, men det må ikke glemmes, at talrige arbejdsskader indtræffer uden relation til arbejdsmiljøet. Samtidig må det fremhæves, at arbejdsmiljøbetingede skader – især erhvervssygdomme – ofte er opstået ved påvirkninger gennem arbejdsprocedurer, som senere er taget ud af brug, afhjulpet eller under forbedring i kraft af det offentlige og faglige tilsyn. Populært sagt kunne man beskrive situationen således, at man måtte straffe arbejdsgivere i malerfaget for skader opstået på grund af skadelige påvirkninger, som ingen havde kendskab til eller kunne have kendskab til, da påvirkningerne fandt sted for en årrække siden.

Jeg må nære betænkelighed ved tankerne om en forsikringsordning efter den tyske model, specielt fordi dette forslag ville nødvendiggøre en statslig indblanding i forsikringssekskabernes interne forhold i et her i landet hidtil ukendt omfang. Selskaberne måtte således gøres brancherettede, og virksomhederne måtte ved lov forpligtes til at tegne forsikring i vedkommende branches forsikringssekskab. Herudover må det imidlertid også nævnes, at forslaget ikke kan gennemføres uden dybtgående ændringer i dansk lovgivning. På social- og sundhedsområdet består der et *sikringsssystem* (bortset fra arbejdsskadeområdet) finansieret via skatterne, medens der i Vesttyskland er tale om et egentligt generelt *forsikringsssystem*, der hovedsagelig bygger på bidrag fra arbejdsgiver og arbejdstager.

Til slut skal jeg tilføje, at jeg i denne redegørelse ikke er kommet ind på spørgsmålet om sagsbehandlingstiden i sikringsstyrelsen. Jeg henviser herom til mit indlæg under forespørgselsdebatten og mit svar på spørgsmål nr. S 146 (Folketingstidende sp. 1553), hvor jeg nærmere redegjorde for de initiativer, der er og vil blive taget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 14:

Forespørgsel til statsministeren [om, hvilke konsekvenser regeringen agter at drage af be-

tænkningen fra regeringens ungdomsudvalg, og om, hvilke initiativer regeringen agter at tage i anledning af FNs ungdomsår].

Af Nørgaard Sørensen (S) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 11/12 84).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Anden behandling af lovforslag nr. L 96:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Rådgivning m.v. på hjælpemiddelområdet).

(Fremsat 5/12 84. Første behandling 11/12 84. Betænkning 13/12 84).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Mette Groes (S):

Vi er meget glade for, at det initiativ, vi har taget på dette område, nu har resulteret i, at hjælpemiddelinstitutionen vil blive reddet, og at dets funktioner kan videreføres på en statsbevilling.

Vi lægger som nævnt i betænkningen vægt på, at brugerne bliver repræsenteret i bestyrelsen. Det er vigtigt, at de handicappedes viden om hjælpemidlernes nyttevirkning formidles direkte til bestyrelsen, og at instituttets virke og arbejdsområder inspireres af brugernes viden. Vi håber, en sådan ændring vil blive gennemført, og vil holde øje med, at det sker.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 108:

Forslag til lov om ændring af lov om gældssanering af statsgaranterede studielån. (Indførelse af ankenævn m.v.).
(Fremsat 13/12 84).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 4 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 58:

Forslag til folketingsbeslutning om gældssanering for nyuddannede.
Af Alice Faber (SF) m.fl.
(Fremsat 13/12 84).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

(Tilråb og nedkastning af papir fra tilhørerpladserne).

Formanden:

Må vi få ro på tilhørerpladserne! Vær så venlig at forlade tilhørerpladserne!

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Da de to forslag behandles samtidig, vil jeg til indledning sige lidt om det beslutningsforslag, der er fremsat af socialistisk folkeparti.

Som forslagsstillerne selv gør opmærksom på, er det en genfremsættelse af et forslag, der blev fremsat i november 1980, men dengang eksisterede gældssaneringsloven ikke. Forslaget til den eksisterende gældssaneringslov blev først fremsat i foråret 1982, og der-

for kan det næppe undre nogen, at jeg ikke kan gå ind for SFs beslutningsforslag. Det er ikke, fordi jeg gerne vil være uenig med SF, men jeg finder ikke, at forslaget er anbefalelsesværdigt. Det er dyrt, og hvis jeg havde pengene, mener jeg de burde bruges på en anden måde.

Ifølge punkt 1 konverteres halvdelen af den studiegæld, som efter gældende ordning er rentetilskudsberettiget, til rentefrie statslån. Efter gældende ordning får låntager et rentetilskud, som i de fleste tilfælde svarer til renten af den tilskudsberettigede gæld. Statens udgifter hertil ligger som bekendt mellem 120 og 145 mill. kr. årligt. Efter SFs forslag konverteres halvdelen af den føromtalt tilskudsberettigede studiegæld i banker og sparekasser til et rentefrit statslån, det vil sige, at låntager ikke skal betale rente af denne del af sin studiegæld. Statens udgift til statslån er af SF beregnet til at udgøre maksimalt 500 mill. kr. i det første år, og for alle disse penge tilvejebringes der altså kun rentefritagelse for halvdelen af den gæld, som efter gældende ordning gøres så godt som rentefri via rentetilskuddet.

Endvidere tager SFs forslag kun sigte på nyuddannede. Jeg erkender, at de nyuddannede nok har de største gældsbyrder, men der findes desværre også adskillige låntagere med en stor studiegæld blandt de ikke-nyuddannede, ikke mindst hos de låntagere, som på grund af misligholdelse har fået deres gæld indfriet af staten og overført til Hypotekbanken. Jeg finder derfor den gældende ordning, som udelukkende bygger på gældens størrelse i forhold til årsindkomsten uden hensyn til, om den pågældende er nyuddannet eller ej, betydelig mere tilfredsstillende.

Jeg mener ikke, SF helt har gennemtænkt forslaget punkt 2, som genindfører rentefrie statslån til afløsning af de statsgaranterede studielån. Siden SF fremsatte dette forslag i 1980 – for det er som bekendt en genfremsættelse – er de rentelette statslån jo blevet indført som en del af den trangsbestemte støtte. Men hvem vil søge disse rentelette statslån, når man uden hensyn til trang kan få støtterammen udfyldt med rentefrie statslån? SFs forslag vil med andre ord medføre, at støtten for fremtiden sammensættes af trangsbestemte stipendier og ikke-trangsbestemte, rentefrie statslån, og det vil medføre